

Ingeri si Nemurire

Sorin Cerin

SORIN CERIN – Îngeri și Nemurire

SORIN CERIN

ÎNGERI ȘI NEMURIRE

POEME

SORIN CERIN – Îngeri și Nemurire

Copyright © SORIN CERIN 2014 for English version

Sorin Cerin. All rights reserved. No part of this publications may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, recording or otherwise, without the prior written permission of Sorin Cerin.

Manufactured in the United States of America

ISBN-13:
978-1495416033

ISBN-10:
1495416038

SORIN CERIN – Îngeri și Nemurire

This book have been published for first time by Paco Publishing House in Romanian language in Romania

Copyright © SORIN CERIN 2014

Sorin Cerin. All rights reserved. No part of this publications may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, recording or otherwise, without the prior written permission of Sorin Cerin.

Toate drepturile rezervate autorului.

Nici o parte din aceasta lucrare nu poate fi copiată fără permisiunea scrisă a autorului

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CERIN, SORIN

Îngeri și Nemurire / Sorin Cerin. - București: PACO, 2014

ISBN: 978-606-665-070-0

CUPRINS

- 1. Îngeri și Nemurire**
- 2. Moarte și Destin**
- 3. În noi înșine, de noi înșine**
- 4. Credință și înțelegere**
- 5. Strada sufletului**
- 6. Sclavagism modern**
- 7. Clești de nori**
- 8. Flamuri de Lumină Divină**
- 9. Încotro mergem?**
- 10. Înec**
- 11. Scrisori fără adresă**
- 12. Cuvinte și verbe**
- 13. Hrana cimitirelor**
- 14. Vieți irosite**
- 15. Trepte spre Dumnezeu**
- 16. Jocuri de noroc**
- 17. Căutând Adevărul Desăvârșirii**
- 18. Magazinul de pompe funebre**
- 19. Tălpile morții**
- 20. Cărămizi de cuvinte**
- 21. Râs isteric**
- 22. Flori de gheață**
- 23. Datori Iluziei Vieții**
- 24. Libertate absolută**
- 25. Iluzia Vieții, Timp și Destin**
- 26. Cunoaștere și Existență**
- 27. Universuri paralele**
- 28. Tumultul sufletului**
- 29. Timp astral**

30. Revedere și Adevăr
31. Sărut din zori de eternitate
32. Ramuri rupte
33. Părul simțămintelor
34. Incertitudine și Dumnezeu
35. Secetă
36. Maternitate
37. Ora exactă
38. Deșert de catedrale
39. Paniu
40. Bordel primitive
41. Singurătate și Viitor
42. Rătăcirea cea din urmă
43. La tălpile sentimentelor
44. Deșert
45. Peisaj
46. Sensul lumii
47. Umanism și religie
48. Circ și politică
49. Altare de vicisitudini
50. Somnul lumii
51. În viața mea
52. Viitor cimitir
53. Timp obez
54. Port pustiu
55. Strigăt de țărână
56. Venim pentru a merge mai departe
57. Sete de viață
58. Dincolo de lumea pașilor
59. Iubire și pace
60. Valori
61. În zori
62. Greșală
63. Sculptură
64. Grangurii zilei
65. Vitrina Existenței

- 66. Devenind nemuritori**
- 67. Destin și Viață**
- 68. Ești Dumnezeu din Mine**
- 69. Respirația nemuririi**
- 70. Ochii Luminii Divine**
- 71. Troiene**
- 72. Zori cerniți**
- 73. Ploi pustii și reci**
- 74. Revedere**
- 75. Dacă**
- 76. Moara Păcatelor**
- 77. La piața de vechituri a omenirii**
- 78. Banii libertății**
- 79. Jug de boi**
- 80. Lupi desfigurați de ură**
- 81. Rămășaguri**
- 82. Morminte faraonice**
- 83. Prezent alterat**
- 84. Compromis, Dumnezeu și Satan**
- 85. E vorba de-o vârstă a Timpului meu**
- 86. Târg de oase**
- 87. Aburi descărnați**
- 88. În mine**
- 89. Castelul de nisip**
- 90. Ajutați-L pe Dumnezeu**

1.Îngeri și Nemurire

E atât de multă liniște,
pe aripile îngerilor mei,
sculptați în marmora altei existențe,
unde nu există nici durere și nici suspin,
încât nici ceasurile nu mai au ore sau zile.

Îmi străjuiesc mormântul,
viselor, speranțelor Iluziilor Vieții mele,
la care mi-am închinat întreaga mea ființă,
pentru a îngenunchea învins de Nemurire
și nu de Moarte.

Cioburi ascuțite de cuvinte,
m-au rănit mereu,
sângerându-mi sufletul cu indiferența lor,
tristă și rece,
spunându-mi,
că Paradisul nu se poate naște decât din Infern.

Și-am coborât în infernul simțămintelor,
devenind creator.

2.Moarte și Destin

Colții de foc ai Adevărului,
sfâșie carnea putrezită a clipelor,
în cimitirele blestемate să suporte moartea,
uitării de tot și de toate.

Reptile reci și nesățioase,
oglundite pe lespezile mormintelor din sufletele noastre,
cutreieră cerurile dureroase și nefericite ale nesfârșirii,
din fiecare,
spre a da ploaia binecuvântată a vieții,
peste cavourile în care se descompun,
trupurile amintirilor,
ce-au clădit undeva-cândva,
conștiințe și vise, iluzii și deziluzii, fapte și întâmplări,
toate alergând după busola stricată a Destinului,
unui Păcat Originar,
spre a hrăni iarba unei istorii a nimănui.

3.În noi înșine, de noi înșine

Buruieni de imagini ne năpădesc gândurile,
care ne urzică menirea,
spre a o îndrepta mai repede,
către moartea din abatorul vieții.

Tălpi roase de căile întortocheate ale simțirilor,
ne duc din ce în ce mai desculți,
spre împlinirea sorții,
către mormântul pe care-l primim,
în noi înșine,
din ce în ce mai goi și abătuți,
de noi..... înșine.

Potcoave care nu mai aduc demult norocul,
au fost pierdute de caii liberi ai cuvintelor,
spre a fi așezate drept borne ale spiritualității,
unei existențe efemere.

4.Credință și înțelegere

Nu pot să cred în pensula,
cu care Dumnezeu ne-a zugrăvit lumea,
denumind-o Iluzia Vieții.

Regate fără regi și oceane fără apă,
ne sunt dăruite vieții de către moartea,
datorită căreia ne-am născut.

Valori, culturi și sentimente,
ard în flăcările neputinței,
de a ne discerne propriul legământ,
în valurile amenințătoare ale unei memorii,
care ne-a adus din moarte la viață,
spre a ne reîntoarce înapoi,
încându-ne cu arta nonsensului,
unei creații pe care nu o putem înțelege,
decât crezând.

5.Strada sufletului

Din ce zăpadă să-mi fi clădit inima,
să nu se mai topească,
pe strada sufletului,
florilor de gheață răsărite,
în zorii flăcărilor cuvintelor,
din trupul eternității,
dorinței de a te revedea?

Câte secole de ninsori,
pline de sentimente,
să mai înghețe,
pe drumurile fără sfârșit,
ale inimii cerului,
din ruletele fără sorți,
încremenite în jetoanele,
norocului pierdut,
la picioarele dorului tău?

Câte semne de întrebare,
să se mai nască,
la tălpile unei catedrale,
a simțirii,
zidurilor abătute din noi,
atât de pline de sfinți fiecare clipă,
încât au ajuns să se surpe,
peste altarele sufletelor noastre?

Și câte vise să se mai fi zdrobit,
pe asfaltul rece al rătăcirilor,
unor lacrimi de cuvinte,
șterse cu dosul,
unor palme moarte a Destinelor,
ce ar fi uitat de ochii desenați de norii,
ploilor repezi de priviri,
iscate din seninul zâmbetului verilor de dorințe,
care ne tunau și fulgerau cu sentimente.

Șuvoaie de amurguri,
sângerează pe obrazul secăt de dor,
al unei amintiri atât de sărăcite,
de zăpezile pașilor mântuiți,
de răceala morții,
ascunse în trupurile viselor,
vlăguite de iertarea divină,
a celor atât de uitați,
de natura divină a lumilor,
ce par a se sfârși,
în jocul dăruit de viață,
morții .

6.Sclavagism modern

Noroi de sentimente se răsfiră,
sub roțile greoaie ale Timpului,
ce ne învâрте viața,
în caruselul suferințelor,
până ce amețește de totului,
în brațele morții.

Altare fără credințe,
stau agățate în chingile Destinelor,
sfâșiate obeliscuri ale amorului carnal,
vândut pe taraba cererii și ofertei,
cu reduceri,
mai ales de sărbătorile religioase ale sfinților,
ce au ales să se prostitueze în icoanele,
unei societăți a sclavagismului modern.

7.Clești de nori

Trupuri de cuvinte,
stau ucise la colțul străzii sufletului,
ce mustește de sângele,
apusului din noi.

Clești de nori,
scot fără milă măselele cerului,
care nu mai are cu ce
să-și mai mănânce nesfârșirea,
înfometat,
își plânge ploaia,
ce nu va mai putea roade,
țărâna frunților noastre,
pentru a le spăla de amintiri.

8.Flamuri de Lumină Divină

Parcă ropote de aplauze,
asurzesc pământul facerii,
din care suntem plămădiți,
atunci când,
copitele stropilor înghețați,
din trupurile noastre,
ne lovesc orizontul patimilor.

Flamuri multicolore de dorințe,
ne iradiază cu sceptrul Luminii Divine,
vrând să ne înfășoare cu fericire,
dar găsesc numai întuneric și frig,
pe aleile pietruite ale vieților,
ce vor să-și afle sensul,
până la porțile,
ferecate și ruginite ale cimitirelor,
de speranțe.

9.Încotro mergem?

Încotro să mergem,
de unde venim și de ce avem icoane?

O viață fără icoane și-ar pierde sensul,
fiindcă pictura sufletului,
n-ar mai avea în ce să se înrămeze,
ar deveni o simplă imagine,
ce ar părea fără conținut,
începând de nicăieri și sfârșindu-se nicăieri,
cum de altfel este realitatea existenței,
fără vălurile Iluziei Vieții,
care fără icoane,
nu ar mai avea unde să se aștearnă,
spre a ne da încrederea și Liberul Arbitru,
de la roata norocului,
acestei lumi bizare.

10.Înec

Poduri înghețate ale păcii cu noi înșine,
se surpă în inimi,
lăsând să cadă în vâltorile vieții,
gânduri, speranțe, amintiri, virtuți, simțiri,
spre a se îneca,
în apa menajeră și murdară a societății.

Clipe naufragiate,
încearcă să-și găsească țărmurile,
care se surpă mereu în căutarea fericirii,
lăsând să curgă sângele rănilor unei lumi,
pe care nu ne-am ales-o.

11.Scrisori fără adresă

Ulcioarele patimilor,
stau gata să se verse
peste focul religiilor,
stingând văpaia,
ce era gata să topească,
talazurile simțirii,
pentru a le transforma în plumbul topit,
al armelor gata să sfâșie,
carnea orizonturilor,
care ar mai fi rămas lumii,
în dar de la Dumnezeu.

Scrisori fără adresă,
în care se află scrise destinele noastre,
sunt duse de vânturile veșniciei,
ce bat cu frigul uitării,
pe aleile cimitirelor din sufletele,
care undeva cândva,
s-au născut și au iubit.

12.Cuvinte și verbe

Aripi de gheață se prăbușesc,
pe cerul cuvintelor,
atât de reci încât le-au împietrit inimile,
iar sângele le-au devenit,
un patinoar al tăcerii,
pe care alunecă disperarea.

Voci surde tremură doborâte,
de troienele prea grele ale verbelor,
care nu-și mai pot duce,
propriile acțiuni și înțelesuri,
într-o propoziție a morții.

13.Hrana cimitirelor

Gheare ascuțite sfășie pașii,
care rățăceau spre împlinire,
năvoade de clipe,
pândesc sentimentele,
pentru a le pescui,
în apa tulbure a vieții,
ca mai apoi,
să fie duse,
la fabrica de conserve a morții,
spre a fi vândute ca amintiri,
drept hrană cimitirelor,
pentru cei care trăiesc prezentul,
hrănindu-se cu trecutul,
care le alimentează viitorul.

Arbori încă verzi,
de sentimente și speranțe,
stau tăiați,
ambalați și conservați,
la margine de drum al Destinului,
spre a fi duși,
în frigul de sfârșit de lume al deznădejzii,
și vânduți,
pentru a ne mai încălzi Deșertăciunea,
care ne cere mereu,
plata chiriei de a exista,
în această lume.

14. Vieți irosite

Râuri de vise neîmplinite,
brăzdează ținuturile somnului adânc,
al sufletelor Iluziilor Vieții,
ce par a nu se mai trezi niciodată,
în zorii Adevărului.

Voci înfiorătoare,
fiind pe punctul de a se îneca,
încă se zbat,
cu propriile lor clipe deșarte,
încercând să ajungă,
la unul dintre malurile,
binelui sau chiar ale răului,
frumosului sau urâtului,
pentru a cere un nou Destin,
văzundu-și viețile irosite în prag de moarte.

15. Trepte spre Dumnezeu

Știați că și Apocalipsa
își are treptele ei spre infern sau paradis?

Că fericirea poate fi cumpărată cu iluzii
într-o lume iluzorie?

Doar Adevărul eternității unei Clipe,
nu poate fi de vânzare,
fiindcă el întrupează mai mult decât orice,
el este adevărata față prin care putem,
să-L percepem pe Dumnezeu.

16.Jocuri de noroc

Zarurile măsluite ale credinței,
sunt aruncate cerșetorilor de noroc,
pe masa putrezită și tăcută a morții,
unde ochii iscoditori ai suferinței,
mai caută numerele câștigătoare,
pentru înălțarea altor și altor biserici,
de vorbe goale și Iluzii ale Vieții.

Fumul înecăcios al sufletelor deșarte,
inundă încăperea din cazinoul sufletelor,
unde vocile par mai degrabă blestемate,
anunță o nouă tragere la ruleta ruginită,
ce va mai naște o nouă zi,
la fel de pierdută și datoare ca toate celelalte,
Existenței,
proprietara jocurilor de noroc ale Destinului.

17.Căutând Adevărul Desăvârșirii

Am căutat Desăvârșirea,
convins fiind că lumea are partea ei de Adevăr.

Scrutez absolutul cerului vieții,
și nu pot să înțeleg de ce cade neputincios,
peste orizontul dorințelor,
fără să dorească vreodată,
a le înțelege sau a le împlini.

Mă afund în țărâna corpului meu,
plin de nevoi,
dat casă a sufletului de un Dumnezeu,
pe care nu L-am înțeles niciodată,
de ce a fost nevoit,
să nască și să lase păcatul în lume,
când putea atât de bine să nu o facă?

Ce am înțeles?
este că acolo unde cauți Adevărul,
vei găsi în cele din urmă,
după minciuni și alte Iluzii ale Vieții,
Moartea,
alături de propriul Dumnezeu.

18. Magazinul de pompe funebre

Lumea este,
un magazin de pompe funebre,
ale Iubirii,
de unde clienții se aprovizionează din plin,
cu panglici triste de culori cernite,
pe care sunt scrise texte de dragoste,
adresate celor părăsiți,
din care nu lipsește eternul: ”În memoria...”,
cutărui sau cutărui sentiment,
așezat la coroana încornorată,
de alte și alte panglici,
strânse de-a lungul vieții,
spre a fi duse cu dricul clipelor,
spre cimitirul patimilor,
fără de care Existența,
ar fi mult mai săracă.

Ciocli gândurilor scormonesc,
prin mormintele amintirilor,
săpând adânc în țărâna,
din care ne-a plămădit Dumnezeu,
sperând că poate vor găsi odată și odată,
motivul pentru care,
nu putem învăța niciodată,
să murim așa cum scrie,
în bibliile lor de ciocli,
unde moartea este o viață,
ce merită înfrumusețată cu sicrie de speranțe,
cât mai noi și mai scumpe,

așezate în catedralele luxoase,
ale nebuniei de a fi om.

19. Tălpile morții

Tulpini de iluzii ne mențin zilele,
ce vor cădea asemeni unor frunze ruginite,
din calendarul Destinului,
la tălpile Morții.

Pași plumbuiți de zgârcenia Timpului,
se afundă în mocirla,
din care Dumnezeu ne-a clădit trupurile,
pentru a se desfăta,
cu suferința, disperarea și alte greutăți ale noastre,
cei lipsiți de ușurarea zborului etern al veșniciei.

Iedera simțurilor,
încă se mai agață,
de pereții mucegăiți,
ai catedralelor iubirii,
sperând la Viața de Apoi.

20.Cărămizi de cuvinte

Regii lacrimilor atâtor religii,
și-au făcut palatele râsului de cleștar,
din plânul oamenilor.

Cărămizi de cuvinte,
stau pline de igrizia patimilor,
să clădească noi garduri ale veșniciei,
care să ne apere de absolutul adevărului,
preamărind Iluzia Vieții.

Meșteri sprintari cu nume de clerici,
aleargă zglobiu în căutarea mortarului financiar,
care să le cimenteze cărămizile cuvintelor,
ferindu-se de mizeriile lumii,
cu promisiunile deșarte,
agățate de frunțile lor machiavelice,
că oamenii vor scăpa de toate nenorocirile,
prin și mai multă suferință.

21.Râs isteric

Câtă pace să fi avut Dumnezeu în sufletul Său,
încât și-a dorit o creație,
cu atâtea răzbunări, păcate și patimi?

Cât de mult trebuia să se fi plictisit,
dacă toate bisericile zilelor,
trebuiau ridicate cu suferință, deziluzii și sânge?

Ce durere Să-L fi mânat,
de a ne da în cele din urmă,
până și râsul isteric de noi înșine,
atunci când privim la Păcatul Originar,
cum se ascunde în tiparele genelor noastre?

22.Flori de gheață

Nu există zi a respirației acestei lumi,
care să nu se sfârșească,
în amurgul ce naște noaptea somnului,
prin care Iluzia Vieții,
ne ascunde Adevărul Absolut.

Florile de câmp din trăirile noastre,
se vor transforma în florile de gheață,
din sângele apusului,
ce vor fi culese de Moarte,
spre a fi dăruite Timpului înflăcărat,
ce fierbe după o nouă zi.

Odată ajunse în brațele de foc ale Timpului
florile de gheață se vor topi,
devenind,
apa vieții ce va naște noi și noi Destine.

23.Datori Iluziei Vieții

Lumea cunoașterii,
este o scrisoare fără început sau sfârșit,
fiindcă nu știm,
de unde venim și nici unde ne va duce,
Adevărul Absolut,
după ce vom părăsi Iluzia Vieții.

Vom rătăci,
prin carnea putrezită a clipelor morții,
sau Timpul,
va rămâne doar o amintire uitată a Eternității?

Ne vom mai întreba vreodată,
cine suntem dacă nu vom mai fi,
datori Iluziei Vieții cu o moarte?

24.Libertate absolută

Pași de vise,
repezi de cascade,
merg greoi,
prin carnea anotimpului inimii,
ce nu mai pot nici să doară,
atât de adânc tună aceștia,
în bățile firave ale sângelui,
ce umezește cu sudoarea privirii în gol,
tâmpile Destinului.

Râuri mulse din vaca sacră a norilor,
inundă țărâna spirituală,
a Liberului Arbitru,
spălându-l cu Iluzia Vieții,
ca să putem crede că există,
Libertate Absolută.

25. Iluzia Vieții, Timp și Destin

Fire din nisipul Eternității,
plătesc tributul suferinței,
Clepsidrei Creației,
în numele Existenței,
pentru ca noi să fim,
o conștientizare cu timp și spațiu,
care știe că țărmaș nașterii,
e spălat de valurile apei vieții,
iar cioburile fericirii,
te rănesc uneori mai mult decât moartea.

Ceața ridurilor viitorului,
e inundată de trecutul posomorât,
atât de tăcut,
încât încremenește,
înghețând,
fiecare moment al prezentului,
în Eternitate,
încercând să ne dea Iluzia Vieții,
că există destul Timp,
să ne putem conștientiza,
Destinul și Moartea.

26.Cunoaștere și Existență

Cât curaj să fi avut Dumnezeu,
să ne lase simțirea,
știind că Existența fără conștientizare,
nu poate fi,
că un Univers necunoscut,
nu există.

Totul se reduce la cunoaștere,
iar dacă aceasta dispare,
întreaga lume se destramă,
cu nașterea și moartea ei cu tot.

Ar fi păcat să nu cunoaștem,
sau preferăm,
Păcatul Originar al Cunoașterii,
pentru a exista?

27.Universuri paralele

În tumultul Universurilor paralele,
se sparg spațiile și visele Lui Dumnezeu,
asemenea paharelor la petrecerile bahice,
că să înlăture ghinionul.

Dimensiuni pe care mintea nu le poate concepe,
joacă la ruleta norocului,
propriul nostru Destin.

Faceri și desfaceri,
cunoașteri și necunoașteri,
vieți și morți,
toate se regăsesc pe taraba părăsită a Creației,
care nu-și mai poate plăti datoriile Destinului,
oricât de multe suferințe și deziluzii ar aduna.

28. Tumultul sufletului

Înot prin apa tulbure a viitorului,
neștiind cât de adâncă poate fi suferința,
de a nu te revedea,
sens al Existenței mele,
cel născut pentru a te plămădi,
o stea alături de Destin,
să-mi strălucești calea spre Moarte.

Privesc spre cerul spart în cioburi de dor,
care rănesc orizontul,
plin de sângele întrebărilor,
ce-mi inundă calea spre tine,
țărâm al fericirii,
atât de îndepărtat,
de suferința și deznădejdea mea,
încât pare că nu-l voi atinge niciodată,
atât de naufragiată-mi este,
Clipa eternității,
care ar vrea să te îmbrățișeze,
cu tot tumultul sufletului meu.

29. Timp astral

A încremenit gheața Cuvântului în mine,
mergând printre tăcerile de sfârșit de lume,
ale privirii unui cer,
ce pare că și-a sfâșiat orice înțeles,
al cămășii orizontului pe care îl îmbrăcase,
undeva-cândva sfidător,
cu gândul la Eternitatea,
pe care o credea fără sfârșit,
neștiind că se poate sparge oricând,
în ochii grei,
de plumb,
al norilor alergați pe bolta unui suflet,
ce încă mai duce dorul stelelor,
pentru care a fost blestemat,
să nu le mai vadă niciodată,
strălucirea divină,
ce readuce trecutul Universului,
în prezentul deșertăciunii de azi,
unde tu nu mai ești,
alături de mine.

30.Revedere și Adevăr

Naufragiez pe marea amintirii,
alături de sirenele tăcute ale Clipelor,
ce par a-și fi uitat cântecele vrăjilor,
pentru totdeauna.

Talazuri de speranțe se surpă,
pe tâmpile încruntate și încremenite ale Adevărului,
ce par a străbate întregul Univers dintre noi,
desculțe,
iar cioburile nesăbuite de întrebări,
le taie tăpile,
sângerând cu lacrimile ploilor de vise cernite,
ce încă ne mai cad în genunchii sorții,
implorându-ne să ne revedem.

31. Sărut din zori de eternitate

Crengi uscate și părăsite,
stau legate de trunchiul umed al Amintirii,
asemeni albumelor iubirii,
cu fotografiile îngălbenite,
de remușcările ce par,
ale unui Timp al nimănui,
căruia îi vine să-și smulgă părul tuturor clipelor,
rămase în sertarele gândurilor ascunse,
de cotidianul insalubru al prezentului,
doar pentru a uita,
de frunzele verii care le-au dat,
nemărginirea unei împliniri solare,
ce acum s-a transformat,
în țărâna lacrimii de uitare,
a dorului sfâșietor,
al unui sărut din zori de eternitate,
prelins la colțul ochilor tăi.

32. Ramuri rupte

Rătăcit în noaptea din mine,
încerc să caut zorii inimii tale,
ale cărei pași de amintiri,
lasă urme adânci în zodia gândurilor mele,
umplute de rădăcinile stropilor de neliniște,
atunci când plouă cu Destin,
peste ramurile rupte,
din trunchiul fericirii,
al vieții mele.

Festin de vorbe-n vânt,
duse haotic spre nicăieri,
pe străzile pustii ale sufletului,
mă lovesc cu insistența neînțeleasă a morții,
de mine însămi.

33. Părul simțămintelor

Pe asfaltul fericirii,
nimeni nu mai astupă gropile sentimentale,
în care au înghețat doruri neînțelese,
ce nu vor mai zbura niciodată,
dincolo de părul simțămintelor tale,
acum,
atât de tuns și de coafat,
încât nimeni nu va afla vreodată,
cum era atunci când alături de mine,
devenea dus,
spre toate cardinalele sufletelor noastre,
atât de încâlcit,
încât nici măcar un frizer de talia Timpului,
n-ar fi reușit să-i dea o formă concretă,
spațiului care nu mai exista,
dintre mine, tine și Destin ...

34. Incertitudine și Dumnezeu

Mă rup de mine,
coală de hârtie,
pătată cu Păcatul Originar,
pe care Dumnezeu mi-a scris Destinul,
ca mai apoi să-L strivească,
sub pașii unei societăți,
atât de debusolate și bolnave,
încât nu știe dacă următoarea zi,
îi va mai aparține Timpului sau Morții,
incertitudine cu miresme de cimitir al valorilor,
îmecate într-o morală la fel de grețoasă,
precum sunt idolii ce-o clădesc,
cu limbile lor bifurcate de șerpi veninoși,
care impart Adevărul după bunul plac,
al intereselor meschine și obscure,
de trântori ahtiați după un Dumnezeu,
zugrăvit după chipul și asemănarea lor,
de gunoaie subumane.

35.Secetă

E atât de multă secetă în zâmbete,
pe această lume a deșertăciunii,
încât până și mușchii verzi ai amintirii,
s-au uscat pe lespezile dorului,
pe cavourile cimitirelor speranței.

Soarele pustiitor al politicii,
arde cu flacăra nepăsării,
din catedralele de gânduri,
frământate, dospite, coapte,
ce ne învățau cândva,
cum să murim,
ca acum să ne arate calea,
spre oaza Iluziei Vietii,
unde sperăm să mai găsim apa,
care să ne aducă împlinirea.

36. Maternitate

Maternități de clipe,
incendiate de morală,
nasc viitorii avortoni,
ce vor împânzi societatea,
moșilor vii ai sentimentelor,
din cugetele și visele noastre.

Sicrie de cuvinte,
stau înșirate și tăcute,
la porțile fericirii,
spre a prelua,
nou născuții patimilor noastre,
Feți Frumoși ai fericirii,
care nu vor mai fi frumoși,
niciodată,
ci la fel de descompuși,
precum orice cadavru al Destinului,
hărăzit de Dumnezeu,
Păcatului Originar.

37.Ora exactă

Ceasuri de priviri,
cu cadranele viselor sparte,
privesc prin cioburile aburite ale sufletelor,
sângele apusului de dorințe carnale,
pe care ar vrea să-l taie,
ca mai apoi să țâșnească,
pe fețele pline de profan,
ale ridurilor ce le străbat timpii,
către moarte.

Ore din ce în ce mai exacte,
stau cățărare în pomul vieții,
spre a ne împietri odată pentru totdeauna,
orice libertate a momentului,
de a fi noi înșine,
cei debusolați,
de boala societății de consum,
care ne consumă,
pe noi înșine,
zi de zi,
ceas de ceas.
viață de viață.

38. Deșert de catedrale

Aripi de înger,
proslăvesc pustiul din noi,
prin deșertul de catedrale ale iubirii,
care ne îngenunchează sufletele,
cu promisiunea Vieții de Apoi,
ce poate fi mai bună decât cea de azi,
dacă nu le întrebăm Dumnezeu,
a toate dătător și atotputernic,
de ce?

Nu puteam cunoaște fără păcat?
Dacă Dumnezeu cunoaște, păcătuiește?
Să fi greșit Dumnezeu păcătuind cu noi?
Să nu fi știut Dumnezeu că va greși sau a făcut-o
intenționat?

De fapt cine și ce este Dumnezeu?
Oare nu tot ceea ce nu putem fi noi?

39.Pariu

Te caut Lumină Divină,
prin întunericul acestei vieți,
ce pare că și-a pierdut propriul Destin,
la masa de joc al unui Dumnezeu,
care nu s-a mai oprit din a paria,
cu întregul Timp al lumii,
plătit și răsplătit,
cu atâtea și atâtea,
suferințe, abuzuri, despărțiri, deșertăciuni,
cu inimi ce par a cădea,
în genunea neantului deșertăciunii,
pentru totdeauna.

Toamne ofilite de săruturi,
profane și lascive,
se vor primăveri,
pe taraba prostituției de vise,
a Iluziei Vieții.

40. Bordel primitiv

Banii clipelor,
sunt cheltuiți de Instinctele Vulgare,
care tâlhăresc la colțul străzii Prostituției,
unde se află bordelul primitiv,
cu nume de Religie,
ce are mereu porțile larg deschise,
pentru cei care sunt milostivi,
cu sicriele milei,
din care vor fi întreținute,
atât fetele ce dansează în straie preoțești,
cât și cimitirele de Adevăruri,
descompuse și putrezite,
ale unei lumi,
al cărei sens,
până și Dumnezeu L-a uitat,
atunci când se gândește la Moarte și Destin.

41. Singurătate și Viitor

Când toate visele vieții mele,
te vor aduce în palma iubirii muncită,
de clipele în care erai Dumnezeuul ființei,
pe care nu o voi cunoaște niciodată.

Ninsori de aripi ce cad sfârtecate,
de flăcările în care ne-am ars Destinele,
vieți la porțile cimitirelor de sentimente,
regăsite într- un sărut al fumului Existenței,
în care ne-am pierdut,
pentru totdeauna privirile orbite,
de noi înșine.

Eram o inimă care nu-și mai recunoaștea Timpul,
în care ne-am scăldat visele,
devenite coșmaruri,
în singurătatea unde nici infinitul,
nu mai exista în noi,
cei închiși pentru totdeauna în libertatea,
ce ne zbura Prezentul,
săruturilor și întâlnirilor,
fără ceasuri, zile sau ani,
unde ne așteptam Viitorul,
neștiind că era mort mai demult decât Vremea,
sufletelor noastre.

42. Rătăcirea cea din urmă

Mergeam spre steaua neînțeleșului,
crezând că mă va duce,
spre rătăcirea cea din urmă,
a parastasului Luminii Divine,
salvată din flăcările,
iubirii în fața căreia am îngenuncheat,
măsluindu-mi zarurile Destinului,
prin promisiuni date Timpului,
al cărui înțeles devenise Moarte.

Căi nenorocite de noroc,
mă lovesc cu labirintele pierdute,
în buzunarele peticite ale Viitorului,
care încă-și cerșesc,
pe strada Destinului meu,
Viața,
zilelor iubirii noastre,
din sânul căreia te-am pierdut,
pentru totdeauna.

43. La tălpile sentimentelor

Să nu-mi spui că norii certurilor,
nu-și pot plânge ploile care ne spală palmile,
bătătorite de sudorile muncilor unui Destin,
care ne-a alergat,
spre orizonturile sângelui scurs,
la tălpile sentimentelor,
unde am îngenuncheat și noi,
lovindu-ne de Uitare.

Și am săpat adânc în firea cuvintelor,
căzând epuizați de greutatea stâncilor,
care încă ne mai despărțeau,
de virgule, verbe și înțelesuri,
ce ningeau pe munții dragostei,
pe care aveam să-i străbatem,
pentru a descoperi,
cât de înalte ne pot fi sufletele.

44.Deșert

Poduri de priviri stau pierdute,
încercând să unească,
înfinitul uitării cu finitul regăsirii,
într-o metamorfoză a Iluziei Vieții,
mereu verde și plină de întrebări,
ale căror răspunsuri devin neînțelesul divin,
al condiției noastre umane,
de a fi o umbră,
în deșertul solar însetat de fericire,
traversat de caravanele Clipelor,
spre zărilor descompunerii.

Dune de nisip,
se agită în zvârcolirea ancestrală
a morții de dinainte de naștere,
căutând prețioasele clepsidre-suflete,
spre a naște noi Timpi,
scurgând măreția eternității,
în minusculele simțiri,
ale cunoașterii și conștientizării,
acestei lumi,
ce vor deveni oameni.

45. Peisaj

Aripi de cremene lovesc cerul inimilor,
aprinzându-le candela ruginită,
din cimitirul părăsit al viselor.

Porți uriașe desfac Nemărginirea,
înlănțuită până acum de condiția umană,
spre a fi redată Morții.

Armata de stropi ai gândurilor,
mărșăluiesc în cinstea ploii Destinului,
ce spală fața vieții prăfuită de deșertăciuni și suferințe.

Ogari ologi și naivi,
vor să prindă trenul fericirii,
abia târându-se prin gheana infernului acestei lumi.

46. Sensul lumii

De ce dreptatea devine deșertăciune,
paradisul se transformă în infern,
iar fericirea,
piatra de moară a simțirii?

Câte patimi vor mai învia religiile firii,
pentru a învăța să murim,
așa cum ne cere Existența?

Pentru a câtea oară păcatele pot fi învinse,
de autoproclamatul bine,
care ne duce numai spre rău?

Cine știe câte iluzii deșarte mai avem de învins,
pentru a ne înțelege,
sensul lumii în care trăim,
dacă acesta mai există?

Care cunoaștere poate conștientiza,
doar prin adevărat nu și prin falsul,
ce nu are nici o legătură cu Adevărul Absolut,
ci doar cu Iluzia Vieții?

47.Umanism și religie

Sfinții zarurilor necâștigătoare ale religiilor,
își mai deschid un cazinou de fală,
cu altare măsluite și icoane pentru câștig,
unde toți credincioșii jocurilor vieții,
vor putea umple cutiile milei,
cu noi și noi Clipe,
din ce în ce mai scumpe.

Lumi bolnave care ne macină destinele,
la moara desfătării politice,
a parlamentelor de șacali, hiene sau alte viețuitoare,
deprinse cu arta culinară,
a hoiturilor verbale în putrefacție,
ce au fost cândva zâmbete, priviri, trupuri, pași,
pe aleile reci ale Creației,
prea plictisită și sătulă,
de duhoarea apei vieții,
devenită menajeră,
odată scursă din păcatele obligatorii și originare,
ale ființelor care se mai cred umane.

48.Circ și politică

Râsul sinistru al Creației,
a inventat arta cercului politicii,
unde clovnii momentelor de neuitat,
fac tumbe printre fraze pompoase,
aplaudate la scenă deschisă de către,
o mulțime mulțumită cu firimiturile promisiunilor,
de a devora într-o zi,
aceleași hoituri sinistre,
ca și fiarele care-și fac numerele de dresaj,
în manevrul roș de obediență,
al societății de consum,
unde se consumă fiecare om,
din ce în ce mai însingurat,
lăsat de izbeliște,
pe taraba cu galantare stricate,
ale Existenței.

49. Altare de vicisitudini

Prin ce stele să fi călătorit atomii sângelui,
până să capete simțirea din noi,
cei lepădați de Dumnezeu la creație,
și dați pe nimic,
păcatelor de a fi oameni?

Altare de vicisitudini ne spală lanțurile viselor,
care ne-au dat sclavia libertății,
de a crede în tot ceea ce dorim,
ca să primim în cele din urmă doar Moartea.

Fete fătarnice de heruvimi ai dragostei,
ce par statui reci și insensibile,
ne privesc din spatele scuturilor paradisiace ale altor lumi,
de unde ne săgetează cu promisiunile vulgare,
atât de sacre, profanului din noi,
de a crede și a nu cerceta,
globul de cristal în care Dumnezeu,
ne-a ghicit undeva-cândva, Viitorul.

50.Somnul lumii

Neliniști și coșmaruri aseasonate cu incertitudini,
o rețetă perfectă pentru somnul,
de a trăi în această lume a Iluziei Vieții,
dintre două morți,
cea de dinainte de naștere și cea de după viață.

Poate că acest vis consistent și lucid,
îl avem în timp ce într-o altă lume,
dormim adânc,
urmând a ne trezi acolo,
după ce vom muri aici,
în zorii în care ne vom șterge,
cearcănele amintirii acestei vieți ciudate.

Poate unii dintre noi,
vor dori să mai doarmă,
regretând că s-au trezit,
pe când alții vor fi fericiți că au scăpat,
de coșmarul acestei lumi,
și câți nu vor fi astfel?

51.În viața mea

Lovit, m-am ridicat,
peste cerul vieții mele,
fără să-mi car norii deznădejdi,
alături de mine.

Mereu am fost o gară,
unde trenul despărțirii era doar o Clipă,
iar Eu,
cel care-l lăsam să pornească,
spre noi și noi lăcașuri din sufletul meu.

Să pot privi din zâmbetul întunecat al sorții,
mi-a trebuit mai mult Adevăr decât oricui,
salvat de viața Păcatului meu Originar,
pe care nu l-am plătit niciodată.

Și da, te-am așteptat, dinainte de mine cu o Moarte,
care să-mi spună cât de multă iubire,
ar mai putea muri dincolo de regrete,
zâmbete sau alte lumini sau umbre,
din Destinul vieții mele.

Cine sunt dincolo de mine însumi,
în afară de nesfârșitul care abia acum învață,
de ce eternitatea iubirii trebuie să trăiască,
pe taraba de vechituri unde nimeni nu-și poate plăti,
taxa de maternitate a Nemuririi,

SORIN CERIN – Îngeri și Nemurire

pe care am crezut-o pe Cuvânt,
și care mi-a închiriat viața și eternitatea ei?

Doar înțelesul eternității mi-a dat avânt,
fiindcă era gratuită la porțile vieții mele,
însetat și rupt de moarte i-am băut sufletul,
care mi-a cuprins ziua nașterii mele.

Și am părăsit moartea despărțirii de mine însămi,
unde erai Clipa al cărei Destin era să-l regret,
când îmi sărutai împlinirea pe care nici măcar,
Soarele Destinului meu nu ar fi făcut-o niciodată,
oricât de mult Cer ar fi fost în preajma lui.

Și te-am iubit cum doar Dorul,
își poate vărsa lacrimile,
Apei Vieții din inima lui,
ce încă mai bătea stâncile amintirii,
cu sufletul tău.

Atunci am decis să mă rup de mine însămi,
pe calea de dinaintea nașterii,
ce m-ar fi adus într-un vis,
pe care la trezire,
nu l-aș mai fi putut descifra,
fără de noi,
devenind steaua la care visam,
amândoi.

52. Viitor cimitir

Eram atât de singur,
fără lacrima ființei tale,
încât m-am înecat în sufletul rădăcinilor,
din care ai devenit,
prințesa viselor Timpului meu.

Știi atât de bine că m-am născut,
ca să-mi învăț Moartea pe de rost,
să nu-i greșesc nici măcar o strofă,
din piesa vieții ce mi-a fost dată,
acestei lumi.

Eram atât de multă Lumină Divină,
încât până și nașterea mea s-a întrebat,
dacă e bine să moară odată cu Timpul,
ce ne-a distrus Eternitatea de dinainte de a fi,
țărână cu suflare de viitor cimitir.

53. Timp obez

Arcurile ruginite și descompuse ale Cunoașterii,
abia-și mai pot susține Timpul,
din ce în ce mai obez,
de când recoltele de deșertăciuni,
suferințe, vanități, orgolii,
debusolări, lăcomii, minciuni,
furturi, înșelătorii, tâlhării și crime,
au atins noi recorduri sociale,
iar prețul acestora la Piața Vieții,
a scăzut atât de mult,
încât nu există Clipe,
care să nu și le poată permite,
oricând, la orice oră,
din sacralitatea zilei sau profanul nopții.

54.Port pustiu

Adesea suntem un port pustiu,
fără nici un vapor,
fie el și al nebuniei morilor de vânt,
unde pare că niciodată nu se întâmplă nimic,
ce stă părăsit la margine de catedrală a speranței,
care vrea să creadă în minunea,
de a vedea odată și odată catargele,
valurilor de simțiri și trăiri,
pe care doar tainele întâmplării ți le pot da.

Pescărușii inimilor zboară spre nicăieri,
pierduți prin buzunarele nesfârșite ale unui cer,
prea lacom cu tot ce a mai rămas din dor,
devorator și sadic,
arată spre noi orizonturi,
pe care nimeni nu le va putea atinge vreodată,
în zările sângerii ale Iluziei Vieții.

55.Strigăt de țărână

De ce ne-a creat Dumnezeu,
strigăt de țărână,
salcie despletită,
plină de remușcări ale absurdului,
care umbrește apa murdară a Iluziei Vieții,
pentru a-și spăla pletele Clipelor,
căzute și decăzute,
în noroiul trupurilor?

Câtă sfințenie să existe în bordelurile societății,
unde ne sunt vândute destinele,
pe post de dame de companie,
oricărei Bancnote cu însemnele profane,
ale unei bănci bătrâne și libidinoase,
unsă cu toate relele pământului,
care vinde și amanetează,
iubiri, sentimente, absolut orice,
la prețul bursei norocului,
botezat de Dumnezeu cu nume de Întâmplare.

56. Venim pentru a merge mai departe

La margine de Adevăr,
nu poți afla niciodată iubirea,
care niciodată nu va ști să-ți spună,
de unde vine și unde se duce,
la fel ca și ființa,
care se naște din neant și merge spre nicăieri,
destinații,
care s-au vândut cel mai scump,
în istoria omenirii,
pe tarabele religiilor,
în numele cărora,
crimele deveneau deseori o datorie de onoare,
iar criminalii sufletești ai Iluziei Vieții,
niște sfinți numai buni de pictat,
pe zidurile reci și igrasioase ale bisericilor din noi înșine,
cei care continuăm să venim pentru a merge mai departe.

57. Sete de viață

Naufragiez prin jungla de granit a absurdului,
vrând să devin pietrarul Iluziei Vieții,
să sculptez noi și noi trăiri,
pe care să le expun în menajeria de piatră,
a sufletului tumultului din mine,
încercând să ies la liman,
năucit de strigătele fiarelor cotidiene,
cu colții însângeați de dorul prăzii,
unor noi jgheaburi de momente,
prin care se scurge apa vieții,
atât de departe,
încât de fiecare dată,
negreșit,
fără nici o eroare a Lui Dumnezeu,
ajungem în brațele misterioase ale Morții,
însetați de noi înșine,
de întrebarea,
dacă am fost cu adevărat,
o umbră a Iluziei Vieții,
sau nici măcar atât?

58.Dincolo de lumea pașilor

Toate cascadele,
sentimentelor mele,
se scurg,
în marea sufletului tău,
pe care-mi navighează dorul,
purtat de valurile destinului,
alături de care,
face cruce,
în cimitirul rece al despărțirii,
de dincolo de lumea pașilor,
ce și-au pierdut până și căile,
care ne întâlneau,
undeva-cândva,
nașterea unei lumi,
a stelei noastre.

Nici întunericul Universului,
nu se putea împotrivi,
Luminii Divine,
ce răsărea,
din infinitul și eternitatea iubirii,
care acum pare că nici nu s-a născut,
vreodată.....

De ce?

59. Iubire și pace

E atât de rece,
în zâmbetul deșertului,
din hora fără cântec,
a fericirii,
încât au încremenit,
până și visele.

Doar greierii morții,
unor amintiri,
se mai aud straniu și vulgar,
din mormintele săpate,
în țărâna trupurilor noastre.

Turlele bisericilor păcii,
stau înclinate, gata să se prăbușească,
peste țințirimurile pline de iubiri,
care se odihnesc în pace.

60. Valori

Crime, suferințe, doliu, moarte,
foamete, boli, deznădejdi,
cât preț să fi pus Dumnezeu pe noi,
atunci când ne-a creat?

Dorințe, speranțe, vise,
amăgiri, deșertăciuni, iluzii,
toate pentru a ne putea mântui,
de cine, pentru ce și de ce?

Cereri, făuriri, minuni,
numere, legi, bani,
până unde vom mai număra,
suferințele și umilințele,
valorii?

Încotro?

Nicăieri.

61.În zori

Zori de cerneală pustie,
așteaptă gârboviți de Timp,
penița zilei,
care se va înmuia,
în inimile lor,
pentru a scrie,
noi fericiri sau tristeți,
cu palmile bătătorite,
de muncile Destinului.

Vrăji și descântece se aud,
din noaptea sorții,
ce pare că nu vrea să plece,
în odiseea uitării,
unde vom ajunge cu toții.

62. Greșeală

Liniștea de dinaintea furtunii,
creației greșite a Lui Dumnezeu,
s-a numit Neant sau Pace,
Întâmplare sau Haos?

Zbuciumul înveninat al Cunoașterii,
să fi greșit calea ce-i era hărăzită,
ajungând la Om,
doar Întâmplător?

Cum să se fi numit verbul creației?

A Fi?

Sau A Fost?

Poate Va Fi!

Sau nici una nici alta,
fiindcă în realitate nu este nimic.

63. Sculptură

Mi-am întors fața clipei,
spre tălpile zâmbetului tău,
care mi-au strivit viitorul,
călcându-l cu greutatea amintirii,
cerului inimii care mi-a mai rămas,
să-mi bată Destinul,
obosit de atâta singurătate,
răpusă de mulțimile privirilor,
care mă iscodesc,
cu sufletele lor de piatră,
din care nu va sculpta nimeni,
niciodată,
statuia viselor mele,
care să semene cu tine.

Câți stropi din ploile reci ale toamnelor,
vor mai număra primăverile,
speranțelor apăsătoare și înecate,
în sângele apusurilor prăpăstioase,
prelinse pe tâmpilele Timpului,
care ne-a uitat pentru totdeauna,
menirea?

64. Grangurii zilei

Stea a aripilor nașterii mele,
alungă-mi eclipsa vieții,
spre anotimpul regăsirii,
de mine însumi.

Flori de gheață,
împodobesc vaza cuvintelor de vază,
a grangurilor zilei,
ce zboară în stoluri,
spre a descoperi noi livezi de valori,
ca mai apoi să le distrugă,
așezându-se nonșalanți,
pe sperietoarea cea de zi cu zi,
a societății de consum,
cu nume de presă politică.

Viermii de mătase multicoloră și zglobie,
lustruiesc ghearele grangurilor,
cu strălucirea larvelor de la microfoanele momentului,
ce vor țese costumele minciunii la modă,
cu un penaj al verbelor,
din ce în ce mai pestriț,
luminând nopțile reci și surde,
ale celor mulți și năpăstuiți,
care și-au pierdut toată recolta din livezi.

65.Vitrina Existenței

Adeseori am căutat apa vieții,
în oceanul fără de sfârșit,
al morții care ne înconjoară,
Destinul,
aflând în cele din urmă,
țărnamul pustiit de vorbe goale,
ale infernului din noi,
deșert ars de soarele neiertător,
al deznădejdiei palmilor bătătorite,
de neșansa de a deveni căuș,
din care să pot sorbi lichidul atât de dorit,
din ceea ce ar fi trebuit să fie viață,
și nu o umbră iluzorie a ei.

Lecții veninoase,
sunt predate de șerpini politicilor la modă,
totul trebuie să fie în perfectă stare,
pentru a putea fi furat,
etichetele viselor și ambalajele destinelor,
se cer a fi colorate cât mai viu,
mai atrăgător,
pentru a fi expuse în vitrina Existenței,
fără să mai conteze conținutul,
care oricum nu mai interesa pe nimeni,
fiind livrat mereu Morții.

66. Devenind nemuritori

Un neant cunoscut există,
nemaifiind,
acel gol imens al lacrimilor,
plouate din norii Destinului,
pe piatra de mormânt a Speranței,
devenind diamantul Dorului,
așezat pe verigheta Amintirii,
inimii tale,
ce-mi bate cerul gândurilor,
care-și reîntâlnește,
țărâna trupului cuvintelor,
ce ne-au unit,
în vara pustiită de rugina toamnei,
tunând cu patimi și fulgerând a remușcare,
ne atingeam până și fericirea,
chiar de era la capătul Universului,
pe care-l luminam,
cu săruturile și îmbrățișările Clipei,
ale cărei Eternitate o sorbeam,
devenind nemuritori.

67. Destin și Viață

Ai putea să te bați cu îngerii mei de smoală,
deveniți nemuritori prin ceața străzilor cu nume de iubire?

Să fii tu sentimentul care să existe în moartea din mine,
cel plecat de dinainte de a fi creat,
de un Dumnezeu în care n-am crezut niciodată?

Zâmbete spasmodice sparg bisericile sufletului,
pe care istoria îl vrea mai înfrânt decât Vremea,
tututror simțurilor acestei lumi,
binecuvântate cu iubire și Destin.

Râuri de cerneală a Deznădejzii,
curg spre iubire,
îneacănd-o cu mine,
atât de mult am însemnat,
peniță ucisă de degetele,
mari, reci și dure ale Destinului,
care nu mai putea să ne scrie,
Viața.

68.Ești Dumnezeu din Mine

Numai carnea viselor,
se cere în vitrinele Iubirii,
chiar dacă coșmarurile,
sunt mult mai scumpe,
decât,
toate viețile la un loc,
ale elor năpăstuiți,
de nașterile în ieslea de cristal,
a Luminii Divine,
din cerul gândurilor noastre.

Și-am început să tai,
măcelar de vorbe în vânt,
toate șoaptele și neputințele tale,
care acum nu se mai pot trezi în zorii,
gândurilor dorului din mine,
cel însetat de nesfârșirea,
eternității din inima ta,
vânt lovit,
de sanctuarul sângelui Cuvintelor,
care-mi sculptează,
chipul și asemănarea ta,
devenind Dumnezeu din mine.....

69. Respirația nemuririi

Dacă vrăjitoarele vieții ne-ar fermeca moartea,
oare am deveni mai fericiți?

Să ne fi născut sub semnul incertitudinii,
unui Dumnezeu hoinar,
care habar nu avea,
de Păcatul Originar al gândurilor noastre?

Și-atunci cine să fim noi cei deposezați,
de noi înșine?

Lumini și umbre scoase la mezat,
pe scena roasă de vreme a unei lumi,
ce a murit mai demult decât Vremea,
sufletului care ne-a dat respirația Nemuririi?

70.Ochii Luminii Divine

Toate toartele sparte,
ale ceștilor de cafea,
pătimăse nemuririi din mine,
nu se vor mai ține cu degetele solemne,
ale Existenței,
de sufletul tău,
ci vor fi băute de armele reci și sinistre,
ale gândurilor murdare de sfârșit de lume,
unde doar armatele de vise,
mai pot face ceva,
alături de tine,
amantă a respirațiilor reci de îmbrățișări,
pe care nu le voi mai avea niciodată,
în patul conjugal ce ni s-a închinat,
morții de noi înșine,
cei bătuți de soarta,
măcelului dintre Clipele unui Timp,
prea obosit,
să se mai privească,
în ochii Luminii Divine,
a sufletelor noastre.

71. Troiene

Viscolește sângele pașilor tăi,
în pustiul alb al țărâni din mine,
zăpezi venite din Lumea de Apoi,
mă troienesc cu răceala patimilor,
care mă ning greu cu plumbul apăsător,
al căderii,
din înălțimile fără sfârșit ale amintirii noastre.

Nici păcatele nevinovate ale îngerilor întâlnirii,
nu ne-ar mai putea spăla vreodată,
troienele viselor care ne-au unit,
frunțile,
pe care ni se scurgeau apa vieții eterne,
într-un sărut al nemuririi.

72. Zori cerniți

Sânge de plumb,
ce-mi curgi prin venele dorului,
patimile zorilor cerniți,
de ochii tăi,
care nu-mi mai răsar,
pe cerul vieții,
niciodată.

Zbor neconținut peste cețurile ființei iubirii,
unică și nestemată,
prin care respiram și existam,
împreună,
acum,
moartă,
al cărei mormânt ni s-a pierdut,
pentru totdeauna din calea pașilor,
din ce în ce mai obosiți și mai abătuți,
în drumul lor spre neant.

73. Ploi pustii și reci

Frunze ruginite de dor,
rup în căderea lor,
țărâna patimilor care le-au hrănit,
împlinirea.

Ploi pustii și reci,
ne macină calea pașilor sentimentelor,
ce par a fi moarte,
mai demult decât Timpul.

Vremuri tulburi pline de întrebări,
se aștern în troiene,
fulguindu-ne cu amintiri atât de înghețate,
încât se sparg în mii de cioburi ale uitării,
la fiecare atingere.

74.Revedere

Niciodată steaua eternității,
Clipei noastre,
nu ne va cădea,
pe bolta cerului sufletelor,
în cimitirele,
de vise și așteptări,
ale revederii.

Vom alerga mereu,
prin Universul nemuririi,
unde vom lumina,
întunericul măștilor de granit,
ale stelelor celorlalte Clipe,
care se înlanțuiesc,
despărțindu-ne calea prin Timp,
și ne zâmbesc în festivalul indiferenței.

Doar amintirea Luminii Divine,
a iubirii pe care am aprins-o,
undeva-cândva,
cu sărutul etern al împlinirii,
ne mai arată calea,
spre Adevărul Absolut,
în care trăiam odată.

75.Dacă

Dacă eu sunt cerul,
tu ești steaua lui.

Dacă eu sunt marea,
tu ești țărmul ei.

Dacă eu sunt visul,
tu ești zorii lui.

Dacă eu sunt nemurirea,
tu ești eternitatea ei.

Dacă eu sunt cuvântul,
tu ești înțelesul lui.

Dacă eu sunt iubirea,
tu ești împlinirea ei.

Dacă eu sunt amintirea,
tu ești lacrima ei.

Dacă eu sunt dorul,
tu ești nesfârșirea lui.

76. Moara Păcatelor

Sunt viscol născut din steaua
șoaptelor tale cu inimi de gheață,
fulgi de înțelesuri se aștern,
peste mormintele viitorului care ne înveșmântă,
cu un prezent al nimănui.

Răsete de cristal sparte în cioburile indiferenței,
asurzesc paiățele promenadei,
de priviri iscoditoare ale unui Timp,
atât de străin de noi înșine,
încât nici Moara Păcatelor nu-l mai recunoaște,
cu toate că-i mănâncă pâinea huzurului,
dospită între pereții de lemn putrezit al indiferenței,
din care au fost tăiate,
scândurile sicriului șansei,
de a fi lumea bună,
al bulevardului pervers și obscen,
ce dă viață,
numai celor ce știu să-i respecte,
morala bordelului,
denumit pompos,
Parlament .

77. La piața de vechituri a omenirii

Pare să fi nins,
cu toate regretele mănăstirilor de patimi,
peste imensitatea albă,
a trupurilor cernite de vorbe-n vânt,
duse spre înțelesurile meschine ale soartei,
unde sălciile,
nici să-și plângă apa vieții,
nu mai știu,
de atât de multă sinceritate,
afișată cu nesaț,
înaintea toporului religios,
cu lame ascuțite,
a unei întâlniri dintre desfrâu și credință,
în biserica roasă de moliile mântuirii,
plină cu haine descărnate de inimi,
ce stau aruncate la nimereală,
în fraze pompoase,
rupte, peticite și murdare,
prea de timpuriu,
spre a fi donate copiilor de clipe,
uciși mai devreme decât nașterea,
dăruită morții,
în piața de vechituri a omenirii,
cu nume de istorie.

78.Banii libertății

Ramuri meschine lovesc ferestrele gândurilor,
spre a fi sparte de păcatele ahtiate,
după banii libertății de a reuși,
să răstoarne ierarhia toaletelor publice,
unde mizeria este cinste ,
iar mucegaiul drept fală.

Verbe care nu mai au răbdare,
stau gata să înșface noi funcții în dezinfectarea,
gurilor care mai respiră,
aerul curat al democrației,
în lumea deocheată a politicii.

79. Jug de boi

Înhămați în legi făcute,
doar pentru ieslea noastră,
ne tragem zilele din ce în ce mai biciuite,
străpunse de hamurile,
promisiunilor neîndeplinite,
ale gratiilor ce se doresc,
viitoarea noastră libertate,
și care ne amăgesc din amvonul,
panteonului cu nume de cont bancar.

Jug de boi lacomi și nesimțiți,
stă tras la indigo în loc să tragă,
carele vieților din ce în ce mai grele,
de plumbul topit al nevoilor care ne ard,
încărcate de dezolare și angoasă,
pe fața societății de consum care ne consumă,
vrând să arăm mai multe bunuri,
pe ogoarele necinstei și mârلăniei,
aflate în proprietatea unei patrii de nimicnicii,
ce par a nimănui,
scăldată de soarele sfânt al infamiei,
care flutură în vântul indiferenței,
pe catargul urii și meschinăriei,
a celor care ne propovăduiesc bunăstarea,
la masa șubredă a dorințelor,
pline de iluziile deșănțate ale unei democrații,
din ce în ce mai originale,
cu vanitate și dezgust față de tot ce are gust.

80. Lupi desfigurați de ură

Șoarecii nesimțirii și-au pierdut găurile hoției,
iar acum rod politica de mucava a democrației,
pe malurile indiferenței clădite cât mai solid,
cu cărămizile din vise aduse de dinafară,
de gândurile bunăstării.

Lupi desfigurați de ură,
lacomi și meschini,
votați și parafați de publicitatea macabră,
a dictaturii cinice a banului,
promit oilor iubire și desfătare,
cu fânul unor clipe din cea mai bună calitate,
care se dovedește a fi sângele unei istorii,
ce nu-și poate înțelege niciodată,
calea amară a neputinței,
de a se privi cu adevărat în oglinda adevărului.

81.Rămășaguri

Câinii spasmodici ai deșertăciunii,
aleargă în haită spre căile Domnului,
Cel hulit și adulat, scuiat și sărutat,
de moaștele care stau la coada greșelilor,
spre a se închina vremelnicele Iluzii a Vieții.

Rămășaguri de cartier stau pavăză,
pălmilor bătătorite de neșansa,
sfârtecării unui hoit de moment,
spre a fi înghițit cu tot cu ghearele,
care ne taie respirația viitorului,
din ce în ce mai sinistru.

82. Morminte faraonice

Fabrici istovite de propriul fum,
sunt duse spre nicăieri în incendii apocaliptice,
aprinse de licuricii străvezii și insipizi,
care ne luminează noaptea suspinelor,
batjocorind și furând muncile Existenței,
de a fi fericiți.

Vrăjitori politici caută hamali electorali,
pentru înflorirea economiei,
din buzunarele rupte de vântul soartei,
pecetluită pe mormintele faraonice,
cu nume de catedrale,
ale legilor și legităților meschine,
nesupuse societății inadptate,
la lumea și viața de apoi,
a religiei.

83. Prezent alterat

Reglări de conturi spasmodice,
cu Dumnezeu cel crucificat,
piroane ruginite de lacrimi,
stau înțepenite în taine și datini strămoșești,
sfârtecându-le cu tășurile lor pătrunzătoare,
atunci când Viitorul vor să le elibereze,
de povara propriului trecut ,
al vânzării de noi înșine.

Diademe de păcate stau mărturie,
pe capetele mireselor morții,
care ne așteaptă la nunta cu Destinul,
pentru a ne împlini soarta,
de a fi renegații unui Dumnezeu,
care a uitat să-și plătească datoria,
atunci când a băut la crășma Creației,
apa vieții noastre,
până când i-a stat în gât și s-a înecat cu noi,
atunci c-a hotărât să-și achite consumația,
pe care a stropit-o din belșug cu Păcatul Originar,
spre a fi mai aprinsă,
cu cât mai multe stele de tărie,
pe care le aducea din trecut,
aruncându-le haotic precum îi este obiceiul Timpului Său,
spre a plăti pe taraba măsluită a Destinului,
de Prezentul nostru alterat și trist de Iluzia Vieții,
pe care nici cele mai sărace și banale Clipe,
par că nu-l mai vor.

84. Compromis, Dumnezeu și Satan

Statui de ceară se topesc în sângele promisiunilor,
luând forme grotești,
de Cuvinte fără căpătâi,
hărțuite și mușcate,
de dinții asfaltului sentimental,
unde nici un pas,
oricât de greu, de mare, de semeț,
sau de mic și neînsemnat ar fi,
nu poate lăsa nici o urmă,
în bordelul desfătării,
unde se avortează visele,
spre a da loc,
morții obișnuite de fiecare zi,
a trăirilor animalice din sufletele,
noriiului putred,
din care ne-a modelat Dumnezeu infamiei,
din noi,
Cel lepădat de Satana care exista pentru un crez,
prea divin spre a nu putea deveni religie ci știință,
prea mișcător spre a nu fi compromis ci artă,
cu nume de Desăvârșire a Fericirii,
pe care Dumnezeu ne-a interzis-o,
promițându-ne să avem această jucărie,
într-o Viață de Apoi,
unde sperî să poată fi mai darnic,
deoarece acum nu mai are cu ce să-și plătească,
nici măcar propriile cheltuieli de înmormântare,
din noi înșine.

85. E vorba de-o vârstă a Timpului meu

E vorba de-o vârstă a Timpului meu,
sunt doar o mlădiță a cerului din vine,
nici stoluri de dureri și nici chiar Dumnezeu,
nu poate muri fără suflarea din mine.

Razant mă apropii de moarte și sper,
că toți colțunașii iubirii,
vor fi împărțiți de mister, dor și cer,
când voi fi pus cu lacrimi în groapa amintirii.

E vorba de-o vârstă a Timpului meu,
atât de bolnav de iubire,
cu toți cei de față mai sunt viu și sper,
că mai credem în viață și fire.

Noi , cei de cristal ce ne spargem încet,
în cioburi de vreme și-amintire,
dorim să ne dați mai mult decât mister,
în troiene de vraci și cimitire.

Mai morți decât pacea și mai vii ca războiul,
ne cinstim c-un priveghi al onoarei,
că ne-am născut pe un alt teritoriu,
decât cel ars de- un soare-al teroarei.

E vorba de-o vârstă a Timpului meu,
cel umilit de credință,
să pot să mă înfrupt cu mândrie și eu,

din taina ce mă lasă-n neființă.

86. Târg de oase

E târg cu oase de frumuseți,
câștigătoare de titluri Miss Univers,
ce-și etalau cândva nurii reci și sfidători,
neștiind cât vor valora,
în cimitirul Destinului,
unde cioclii de întâmplări,
își varsă otrava zilei,
pe palmele bătătorite,
de țărâna trupurilor,
din vorbe fără rost
și zile dezbrăcate de orice frumusețe,
ce privesc obsecn și înjură orizontul,
care vrea să le acopere goliciunea,
cu noaptea din el.

Felinare roșii abia așteaptă să se aprindă,
în bordelul sentimental,
vrăjit cu tarabele de prost gust,
ale mercenarilor orelor de piatră,
tocmiți să negocieze numărul deceselor,
la porțile Infernului sau Paradisului,
Lui Dumnezeu.

87. Aburi descărnați

Acari insalubri schimbă macazurile politicilor la modă,
parlamentari pornografici se pregătesc pentru scenă,
aburii descărnați de vrajă ai nopților de petreceri,
se dovedesc a fi plumb topit ce curge prin venele pătimașe
de sex,
ce vor să de-a noi legi împotriva prostituției,
c-așa dă bine poporului care și-a lăsat mahmureala,
în brațele legiuitorilor,
pentru a le croi costume de prostie,
din cele mai diverse culori și modele.

88.În mine

Sunt pustiit,
de privirile goale,
ale întrebărilor de vânt,
dinți de cremene,
îmi sfârtecă orizontul inimii,
care la fiecare sfârșiere,
fulgeră atât de tare,
încât arde cu lacrimile sale,
întreaga cale,
pe care a străbătut-o Dumnezeu,
în mine.

Urme de amintiri,
stau singure și triste,
în zăpada de sfârșit de lume,
ce mai ninge cu așteptări.

Strigăte de groază,
străbat crengile sentimentelor,
aruncate de viscolul iubirii,
atât de departe,
de trunchiul întâmplării care le-a dat viață,
încât nu vor mai fi niciodată,
pașii privirii miracolului,
ce a născut,
eternitatea ta,
în mine.

89.Castelul de nisip

Când am deschis poarta,
castelului iubirii noastre,
mi-am dat seama că era construit,
din nisip sentimental,
gata să se năruie,
peste toate năzuințele și aspirațiile,
devenind un țărm spălat,
de valurile uitării,
pentru totdeauna.

Și-am desenat pe nisip,
o inimă,
dar și-a pierdut repede conturul,
fiind acoperită de vântul Deșertăciunii,
ce dorea să fie domnișoară de onoare,
la nunta prejudecăților cu Destinul.

90. Ajutați-L pe Dumnezeu

Aripi mute se ceartă cu văzduhul,
scriind pe spatele acestuia,
tainele împietrite ale zborului speranțelor,
care se prăbușesc isteric,
peste trenul așteptărilor,
ce pare oprit pentru totdeauna,
în gara cimitirului,
unde este înmormântat Timpul.

Câtă liniște strigătoare la cer,
se perindă pe peroanele reci și putrede,
ale unor soluții,
ce încă își biciuiesc pașii fără urme,
plini de regrete și remușcări zadarnice,
de când și-au pierdut orele întâlnirilor,
la ruleta nemiloasă,
adusă de Dumnezeu la cazinoul Desfrâului,
ca să facă bani,
fiindcă întreținerea Raiului și Iadului ,
s-a scumpit mult în ultima vreme,
smoala, păcatele, focul, încălzirea lor,
costă,
la fel și luxul Paradisului,
asta ca să nu mai vorbim,
de sfinții doritori de confort,
care au numai drepturi dar nu și obligații,
așa că ajutați-L pe Dumnezeu!

